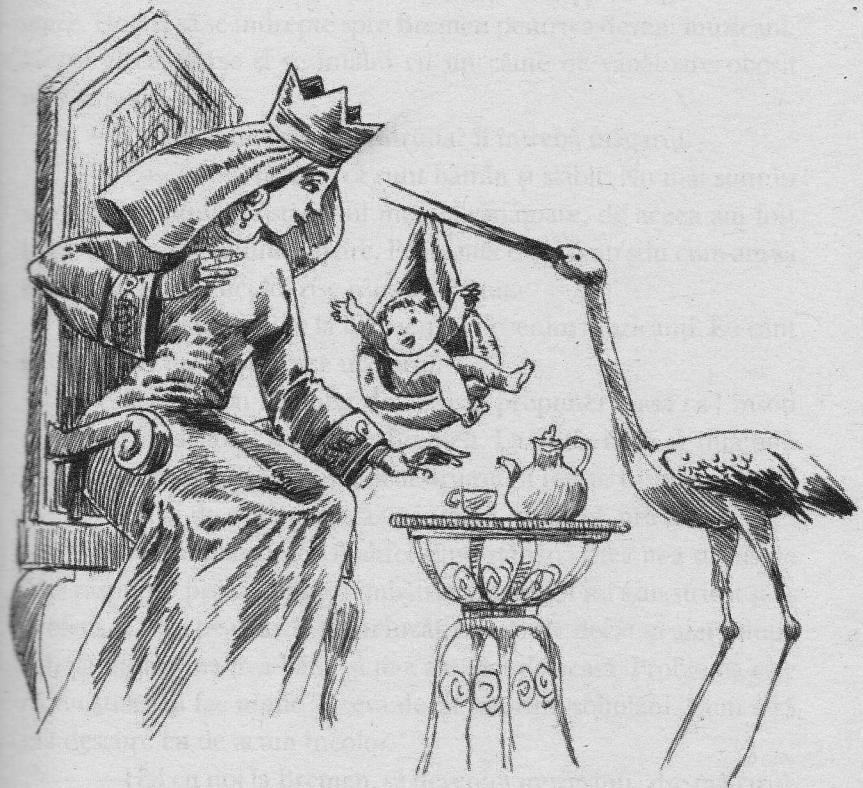

Frații Grimm

POVEȘTI

Ilustrații de Done Stan

REGIS

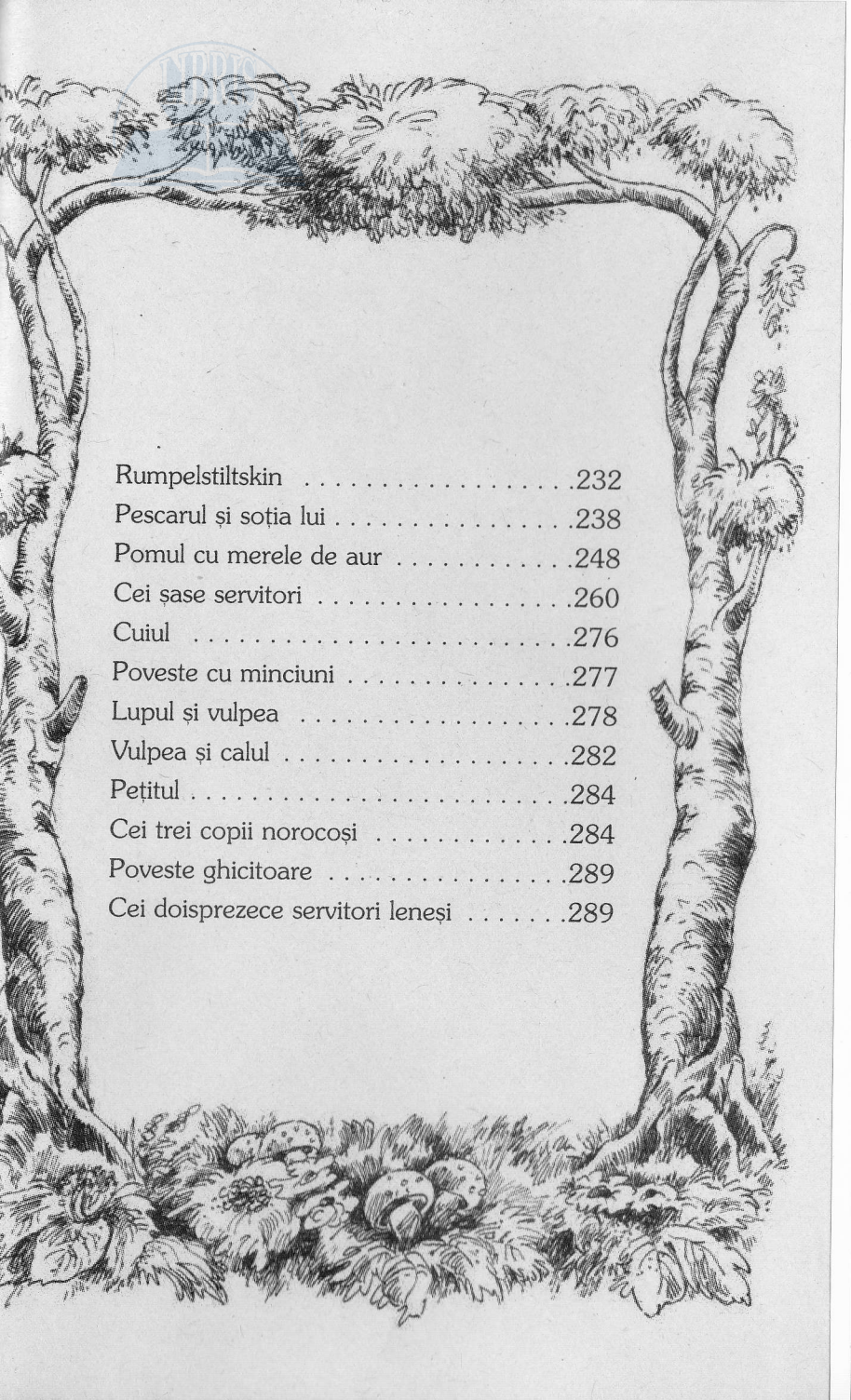

CUPRINS

Muzicanții orășenești din Bremen	5
Scufița Roșie	9
Ioan cel credincios	15
Prințul broscui	26
Cenușăreasa	31
Băiatul de moară cel sărac și pisica	43
Lumina albastră	49
Frumoasa adormită	57
Gâsca de aur	65
Pantofii ruți jucând	76
Darurile piticilor	85
Firul vieții	88
Jupuitorul de urși	91

Cei patru frați meșteșugari	100
Varza fermecată	107
Hänsel și Gretel	119
Croitorașul cel viteaz	133
Prichindel	148
Albă ca Zăpada	159
Hans cel norocos	174
Câinele și vrabia	184
Apa vieții	190
Cei doi călători	202
Muntele Semsi	223
Heinz Leneșul	227

Rumpelstiltskin	232
Pescarul și soția lui	238
Pomul cu merele de aur	248
Cei șase servitori	260
Cuiul	276
Poveste cu minciuni	277
Lupul și vulpea	278
Vulpea și calul	282
Peșitul	284
Cei trei copii norocoși	284
Poveste ghicitoare	289
Cei doisprezece servitori leneși	289

MUZICANȚII ORĂȘENEȘTI DIN BREMEN

Un om avea un măgar care l-a servit credincios mulți ani, dar în cele din urmă a îmbătrânit și n-a mai fost bun de nimic. Atunci stăpânul s-a gândit să se descotorosească de el, dar măgarul, dându-și seama că nimic bun nu-l aștepta, fugi în lumea mare. Hotărî să se îndrepte spre Bremen pentru a deveni muzicant. Merse el ce merse și se întâlni cu un câine de vânatoare obosit nevoie mare.

—Ce tot ai de caști așa întruna? îl întrebă măgarul.

—Casc și eu, pentru că sunt bătrân și slăbit. Nu mai sunt în stare să-l însoțesc pe stăpânul meu la vânatoare, de aceea am fost bătut și alungat în lumea mare. Problema este că nu știu cum am să trăiesc de acum încolo, zise câinele abătut.

—Păi, hai cu mine la Bremen, să devenim muzicanți. Eu cânt la fluier, iar tu la tobe, zise măgarul.

Câinele păru încântat de această propunere, așa că-l însoți pe măgar în drumul lung spre Bremen. La puțin timp se întâlniră și cu o pisică, ce stătea în mijlocul drumului foarte tristă.

—Ce ai de ești așa tristă? o întrebă măgarul, prietenos.

—Păi cum aş putea fi altfel când stăpâna mea m-a strâns de gât? răspunse pisica. Fiindcă îmbătrânesc, dinții mi s-au stricat și aş prefera să stau pe vatră și să-mi încălzesc oasele decât să alerg după șobolani; stăpâna m-a bătut și m-a alungat de acasă. Problema este că nu știam să fac nimic altceva decât să prind șobolani. Cum o să mă descurc eu de acum încolo?

—Hai cu noi la Bremen, să devenim muzicanți, zise măgarul.

Pisica a fost de acord să-i însoțească, așa că din doi călători deveniră trei și porniră veseli spre orașul Bremen.

În drumul lor au întâlnit o fermă unde un cocoș cânta din toți plămânii la ușa hambarului.

—Dar de ce te chinui să cânti așa de tare, cocoșule? întrebă măgarul, curios.

—Cânt ca să vestesc vremea bună, răspunse cocoșul oarecum trist. Diseară stăpâna mea primește musafiri și i-a ordonat bucătarului să mă prindă și să mă taie pentru a face o supă bună din carnea mea.

—Păi atunci vino cu noi, cocoșule pintenat! Noi mergem la Bremen ca să căutăm ceva mai bun decât moartea. Ai voce, așa că ai putea intra în formația noastră.

Cocoșul a fost de acord, așa că porniră toți patru spre Bremen. Noaptea s-au oprit într-o pădure pentru a se odihni, așa că fiecare își căută un loc bun de dormit. Măgarul și

câinele și-au făcut culcuș la rădăcina unui copac, pisica s-a culcat pe crengile copacului, iar cocoșul s-a urcat în vârful copacului.

Pentru a se asigura că nu-i urmărește nimeni, cocoșul se uită în toate cele patru zări și văzu o luminiță care încerca să-și facă loc în desișul pădurii. Le spuse și tovarășilor săi de drum, care hotărâră într-o clipă să se îndrepte în

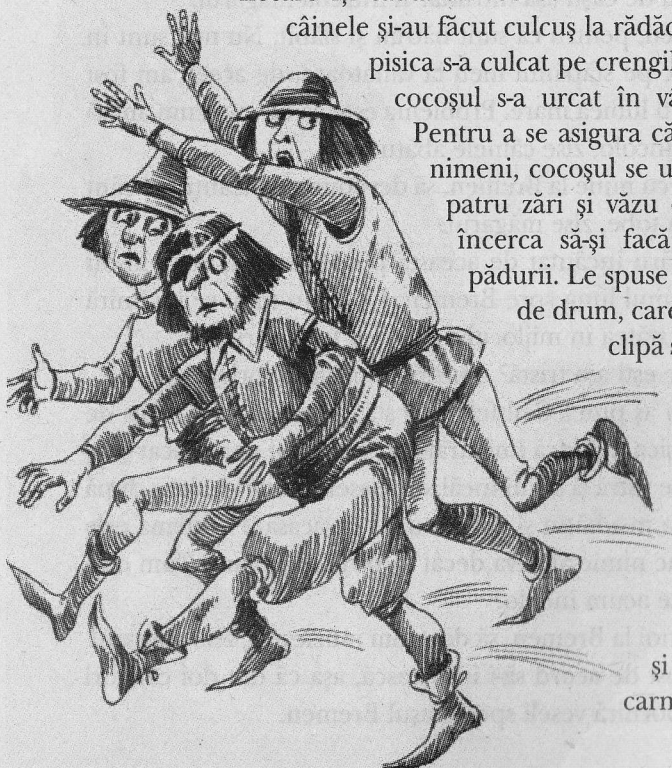
direcția luminiței.

Câinele deja își închipuia în acel loc o casă

cu multe oase

și cu multă, multă

carne. Merseră ei ce

merseră și descoperiră o casă puternic luminată și din care răsunau o mulțime de voci.

Măgarul se apropie și trase cu ochiul prin gaura cheii.

—Ce vezi acolo? întrebă cocoșul.

—Ce văd? răspuse măgarul încântat. Văd o masă întinsă plină de băuturi și mâncăruri de tot felul; la masa aceasta stau niște hoți care par să se distreze foarte bine.

—Mi s-a făcut o foame, zise cocoșul.

—Aș vrea să fim noi acolo în locul lor, zise măgarul, gândindu-se parcă la ceva.

Animalele ținură apoi un consiliu și analizară cum să facă să-i alunge pe hoți și să le ia locul la masa aceea mare. Într-un final au găsit soluția salvatoare: măgarul și-a pus copitele din față pe pervaz, câinele i s-a urcat în cârcă, pisica s-a urcat pe câine, iar cocoșul s-a urcat pe capul pisicii. La un semn, au început toți să „cânte”: măgarul răgea, câinele lătra, pisica mieuna, iar cocoșul cânta cucurigu! Au făcut așa o gălăgie că toate geamurile s-au spart, iar hoții au luat-o la fugă crezând că spiritele pădurii s-au ridicat împotriva lor.

Cei patru camarazi s-au așezat la masă și au înfulecat tot de parcă nu mai mâncaseră de câteva săptămâni.

Cum au terminat masa, animalele au stins lumina și s-au pregătit de culcare, fiind oboseite de un drum cu atâtea peripeții. Măgarul a găsit niște paie în curte și s-a întins obosit pe ele, câinele s-a întins în praf, pisica pe vatră, iar cocoșul a zburat sus, pe grindă. Cum au închis ochii, au și adormit.

Însă la miezul nopții hoții s-au întors; văzând lumina stinsă și casa liniștită, au crezut că spiritele pădurii s-au retras. Astfel încât căpitanul zise:

—Fraților, trebuie să fim curajoși! și trimise pe unul dintre hoți să verifice casa.

Acesta intră în bucătărie și încercă să facă focul. Tot căutând niște cărbuni cu care să aprindă focul, dădu de ochii pisicii pe care îi confundă cu cărbunii și îi arse cu bățul de chibrit. Pisica speriată sări doi metri în sus scuișând și zgâriind fața hoțului. Neînțelegând cum niște cărbuni pot să-l scuie și să-l zgârie în așa hal, hoțul se îndreptă spre ușă pentru a fugi, dar aici dădu de câinele întins pe prag, care l-a mușcat de picior. Atunci hoțul se îndreptă schiopătând spre paiele din curte unde măgarul, care stătea întins, îl lovi cu copita. Trezit de zgomot, cocoșul începu să zboare și să cânte: „cucurigu – cucurigu!”.

Zăpăcit de aceste sunete și mișcări, hoțul ajunsese într-un suflet la căpitanul său și-i spuse:

—Oh, stăpâne, casa asta este bântuită de fantoma unei vrăjitoare care m-a scuipat, m-a zgâriat pe față cu unghiile ei lungi; în fața ușii se afla un om al ei care mi-a ciopârțit piciorul cu cuțitul, iar în curte stătea întins un monstru negru care m-a ciomăgit cu o bătă de lemn, și ca să pună capac la toate acestea pe casă se afla un judecător care striga: «Cu ticălosul la taticu'». M-am speriat rău, stăpâne, și am fugit cât de repede am putut.

După cele întâmplate, hoții n-au mai îndrăznit să se apropie de casă, așa că cei patru camarazi – și pe deasupra și muzicanți – și-au dus zilele fericiți și fără griji.

Cine știe, dacă vreunul dintre voi are drum pe acolo, îi va întâlni, de-or mai trăi.

SCUFIȚA ROȘIE

A fost odată ca niciodată o fetiță drăgălașă pe care toată lumea o iubea; bunica ei o îndrăgea atât de mult încât ar fi făcut orice numai să o vadă fericită. Într-o zi bunica i-a făcut cadou fetiței o scufiță roșie de catifea care i se potrivea de minune; fetița o purta tot timpul, așa că de atunci toți o strigau Scufița Roșie.

Bunica fetiței căzu la pat, așa că Scufița Roșie trebuia să o îngrijească. Într-o zi mama ei spuse:

—Scufița Roșie, uite aici un coș plin cu mâncare și o sticlă de vin pe care trebuie să le duci bunicii bolnave și slăbite. Să mergi încet, cu mare grijă, ca nu cumva să le scapi sau să le pierzi și să nu te abați din drum. Cum intri în camera bunicii, să o saluți și să te uiți în toate colțurile casei, să nu fi intrat vreun răuvoitor.

—Așa voi face, mamă. Fii fără grijă, zise Scufița Roșie cea ascultătoare, și porni la drum prin pădure.

Bunica fetiței locuia departe de sat, chiar în inima pădurii pline de pericole. Cum a intrat în pădure, Scufița Roșie s-a întâlnit cu lupul, care o salută respectuos:

—Bună ziua, Scufița Roșie. Unde ai pornit așa de dimineață?

—Bună ziua, lupule! Iată am pornit spre căsuța bunicii, care se află chiar în mijlocul pădurii. Bunica mea este foarte bolnavă, așa că-i duc un coș cu merinde, doar-doar s-o mai înzdrăveni, răspunse Scufița Roșie.

—Și doar merinde ai tu acolo în coș, sub șervet? întrebă lupul, lacom.

—Am și o sticlă cu vin, răspunse Scufița Roșie cu sinceritate.

—Și unde anume locuiește bunica ta?

—Cam la un sfert de oră depărtare de aici. Căsuța ei se află lângă niște tufișuri, chiar la adăpostul a trei mari stejari. Este ușor de găsit.

Auzind acestea, lupul își zise: „Copila aceasta este tare drăgălașă, pe deasupra cred că are și un gust bun, mai bun decât al bunicii. Totuși n-ar strica să le mănânc pe amândouă. Trebuie să fac repede un plan cum să o păcălesc pe Scufița Roșie“. Tot meditănd el așa, îi spuse deodată fetei:

—Scufița Roșie, ia uită-te în jurul tău ca să vezi ce frumoasă este pădurea. Uite ce flori frumoase sunt în jurul tău și ce frumos cântă păsărelele. Tu mergi așa de hotărâtă către căsuța bunicii că nici n-ai observat câtă veselie este în pădure.

Atunci Scufița Roșie deschise bine ochii și se uită în jur; văzu cum razele soarelui străluceau și dansau vesele printre copaci, văzu poteca plină de flori colorate și-și zise: „E destul de devreme, așa că pot să zăbovesc puțin aici și să culeg câteva flori pentru a-i duce bunicii un buchet, nu cred că mă va prinde noaptea pe drum“. Și zicând acestea, Scufița Roșie se

